

Ten geleide

Veertien lentes telt het Vlaams Marxistisch Tijdschrift en voor je ligt het eerste nummer van de nieuwe jaargang. Hopelijk heb je er een boodschap aan en mocht dat niet zo zijn, dan moet je na lektuur niet nalaten ons de bal terug te spelen. En de kritiek te laten vloeien. Want een tijdschrift als dit (over)leeft bij de gratie van polemiek fris van de lever, bij spetterend speur- en denkwerk, dat helaas op Vlaamse bodem nog al te karig opschiet.

Het VMT wil - ook via de VMT-cahiers - een ideologische baken zijn in Vlaanderen. Wel beseffend dat nog altijd de eerste diepe voren moeten getrokken in zoveel land dat braak is blijven liggen, overgeleverd aan het ideologische onkruid van de Vlaamse rechterzijde. Het VMT kan daar wat aan doen. Met de bescheiden middelen haar eigen, met artikels die nu eens lichvoetig dan weer wat bonkiger, zonder ooit topzwaar te worden, wat marxistisch licht werpen op verschillende terreinen van het maatschappelijk leven.

Reeds met de vorige jaargang heeft de VMT-redactie inspanningen gedaan om het belangstellingsveld te verruimen en te diversifiëren. Beloond met een zich verversend abonnementenbestand, wordt in '80 op de ingeslagen weg verder gewandeld. Dit nummer van het VMT opent met een reflectie over de verrechtsing die volgens de auteurs (Koen Raes en Ruddy Doom) niet zozeer schuilt in het optreden van VMO en konsoorten, maar eerder institutioneel zit, in de versterking van de repressie-apparaten, in de manipulatie van ons wetten-arsenaal. Kortom een waarschuwing, gelet ook op het groeiende apolitisme.

Erg concreet en eveneens inhakend op de Vlaamse realiteit, is de bijdrage van Jan Turf over verzuiling. Een poging tot verklaring dat verzuiling niet zomaar als een logische maatschappelijke evolutie kan beschouwd, maar door de machthebbers welbewust in de hand wordt gewerkt. 'Marx kontra de K.P.B', het derde artikel in dit nummer, is bedoeld om de tongen wat losser te maken : omdat de auteur zo boud de blunders van het historisch en dialektisch materialisme exposeert, had ie alvast recht op wat weerwerk van Jef Turf...

Bijdrage vier vloeide uit de pen van Mark Gielen. Die heeft zich vastgebeten in de marxistische filosofie en het alsmear problematischer wordende statuut ervan. Geen nood echter. Ook in tijden van hernieuwde opgang van de klassenstrijd is er voor die filosofie een taak weggelegd, onder meer als garant van het revolutionair en kritisch karakter van de theorie. Een artikel om je tanden op te breken.

Dit VMT sluit met een hartelijk brokje kritiek op het werk van Jean-Pierre van Rossem. De onverlaat is Frank Vandenbroucke, een Leuvens ekonoom van de werkgroep Polekar. Vandenbroucke heeft het niet zo begrepen op Van Rossems

metode, modellen en werkwijze, alsook op de ideologische implicaties van diens stellingen. Veel leesgenot dus en laat niet na ook eens in uw pen te kruipen. Desnoods in gif gedompeld.

Jan Vermeersch